

OPINIONS

L'ART DE NO DIR RES
Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON
Toni Cañís

13

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER
Lluís Bonada

ASTOR ASTORAT
Martí Domínguez

14

**L'ENTESA, EN EL CAMÍ DE
L'EUROPA DELS POBLES**
Enric Ribes

15

QUINS COMPANYS DE VIATGE!
J. J. Pérez Benlloch

CATALANISME DE BONA FE
Pere Martí

16

ESPECULACIÓ GARANTIDA?
Albert Closas

POLÍTICA SENSE POLÍTICS
Joan Marí

17

EL NYAP D'ATPN
Llibert Ferri

SELECCIÓ PLURINACIONAL
Enric Rimbau

18

ELOGI DE V.S. NAIPAUL
Joan F. Mira

114

El reportatge que publiquem en aquest número, titulat "La batalla demogràfica", deixa en clara evidència que la immigració és la conseqüència d'un greu problema que comença a afectar el nostre país. Convé precisar que la immigració, integrada per persones que busquen, sovint desesperadament, feina en llocs llunyans de casa seua, no és el problema. El veritable problema són les estructures del nostre país, que no estan adaptades a unes realitats canviants, com les presents, que signifiquen reptes que s'han d'assumir. Tots ho hem de fer. Des de les institucions públiques, a l'empresariat, les ONG, les associacions de tot tipus, les entitats i grups culturals, els sindicats... La societat, en fi, ha d'assumir aquest repte. És el repte dels nostres països per aquest segle XXI que hem encetat.

Si volem que la nostra la realitat nacional, cultural, identitària, l'estructuració social, els avenços sindicals-laborals... és a dir, tot el que som o hem aconseguit amb tantes dificultats durant el darrer terç del segle XX desaparega o, si més no, entre en greus contradiccions que no facen viable el nostre actual model de societat, podem continuar fent com fins ara. No fer res. Ni tan sols reconèixer que tenim un problema.

El creixement demogràfic, fruit bàsicament d'una immigració de gran magnitud, no és un procés fàcil d'aturar. Per molt que les lleis, tipus la d'Estrangeria espanyola, busquen la repressió i, en la pràctica, deixar en il·legalitat en un territori persones per haver nascut en un altre país, la solució no és aquesta. Ni tan sols hauria de servir d'excusa per pensar que així es pot arreglar res (perquè en la pràctica aquestes lleis mai no resolen res) i limitar-se a esperar esdeveniments.

La immigració massiva que arriba als nostres països és, per una part, la interna de l'estat espanyol, per altra la provinent de la Unió Europea i, de forma creixent, l'extracomunitària. Cadascuna d'elles pot tenir característiques pròpies, i estar sotmeses a legalitats diferents, però al capdavant totes tenen el denominador comú que essent fluxos d'immigració de gran magnitud requereixen de pensar el país amb visió de futur, tenint en compte aquest fenomen.

El problema, cal insistir-hi, és que les estructures del país no tenen ni la dimensió, ni les característiques, ni la funcionalitat pensades per afrontar aquest repte. Dit d'altra manera. Hem d'encetar un debat profund, tranquil, i sense demagògies, per veure què hi podem fer, i com podem fer-ho. El quan necessàriament ha de ser aviat. Les projeccions de població pel 2005, d'aquí dos dies com aquell que diu, no deixen espai per al dubte. No tenim temps. Hem de fer, el que siga, ara mateix. Ens hi hem de posar.

Ni el problema són les creences religioses dels nouvinguts ni tampoc amb la paraula màgica –sovint buida de significat real– de la "integració" arreglarem res. Si volem aspirar a tenir una esperança certa que aquests centenars de milers, milions, de persones que provinents d'Espanya, Europa, Llatinoamèrica, Àfrica i Àsia vénen a buscar feina entre nosaltres s'integren en la nostra societat de veritat, el que hem de fer primer de tot és donar-los acollida. Ningú que no tinga uns serveis sanitaris, assistencials de tota mena, educatius... adequats s'integrarà mai. Ara mateix sembla com si no volguérem afrontar aquesta realitat. Si no ho assumim, el que ocorrerà serà que d'aquí no-res en els nostres països es crearan capes socials que conviuran, amb més o menys educació, però ignorant-se mútuament. Això seria la mort del país.

"El perill és que es creen capes socials que potser conviuran, amb més o menys educació, però ignorant-se mútuament. Seria la mort del país"